

NA NÁVŠTEVE
U HUSAJNA A ZIRVE.„NECHALA
SOM TAM
KUS SVOJHO
SRDCA...“

MÁRIA CHLEBANOVÁ, FOTO ARCHÍV KATKY KRUŽLIAKOVEJ

Dary od Boha si nenechávajme len pre seba

Z ČIERNEJ AFRIKY SA TENTORAZ PRENESIEME DO „KRAJINY OHŇA“. NEVŠEDNÁ PRÍRODA, BOHATÁ KULTÚRA, HRDÍ, NO POHOSTINNÍ OBYVATELIA – TO VŠETKO SA SKRÝVA ZA SLOVOM AZERBAJDŽAN.

Laické dobrovoľníčky Katarína Kružliaková a Veronika Strigáčová, ktoré v rámci Európskej dobrovoľníckej služby (EDS) prežili rok v hlavnom meste Azerbajdžanu v Baku, sa radi podelili o svoje zážitky z misijnej služby. A nielen s nami, ale aj so žiakmi a učiteľmi ZŠ Žofie Bosniakovej v Tepličke nad Váhom, Cirkevnej školy v obci Skalité a ZŠ s MŠ A. Bernoláka v Martine. Informácie, ktoré počas besied získali, im rozšíria obzory nielen zo zemepisu, ale možno niektorých z nich zapália aj pre misijnú činnosť.

SRDCOM OBCHODNÍCI

„Azerbajdžan, čo v preklade znamená „krajina ohňa“, je veľmi bohatý a krásny. Nemyslím len nerastné bohat-

stvo – ropu a zemný plyn, ale tiež fakt, že má 9 z 11 klimatických pásem. V krajine dopestujú prakticky všetky druhy zeleniny, či ovocia, a žijú tu všetky možné druhy zvierat. Návštevník sa stretne nielen s pestrou prírodou, jedlami, hudbou a jasnými farbami, ale aj s temperamentnými, hoci niekedy ťažko pochopiteľnými, ľuďmi, hrdými na svoju krajinu a zároveň pripravenými ju pri prvej príležitosti opustiť. Je to krajina veľkých paradoxov. Azerbajdžanci radi stavajú vysoké budovy, vlastnia najväčšiu vlajku na svete zapísanú i v Guinnessovej knihe rekordov. Ľudia sú srdcom obchodníci, vážia si hostí, cudzincovi vždy veľmi ochotne pomôžu...“ hovorí Veronika. Azerbajdžan je prevažne moslimská krajina, preto aj zvyky a tradície najčastejšie vychádzajú práve z islamu a mnohé pretrvávajú ešte z pohanských čias.

DOBROVOLNÍČKY KATARÍNA KRUŽLIAKOVÁ (VPRAVO)
A VERONIKA STRIGÁČOVÁ.

Najväčší sviatok pre Azerbajdžancov je Nouruz bayram (Nový rok), ktorý sa slávi v kruhu rodiny 21. marca. Je to slávenie príchodu jari.

JEDEN KOSTOL A JEDNA KAPLNKA

Katolícka misia a s ňou aj cirkev v Azerbajdžane sa obnovila asi v roku 1996, kedy do Baku prišiel poľský kňaz so snahou nájsť poľských a ruských veriacich, ktorí si ešte pamätali, že boli katolíci – oni, alebo ich rodičia. Stretával sa s kresťanmi po domoch tajne. Neskôr býval na fare, kde bola i malá kaplnka. Od roku 2000 prijali pozvanie na misijnú činnosť v tejto krajine slovenskí saleziáni. V roku 2002, keď navštívil Baku pápež Ján Pavol II, vtedajší moslimský prezident Heydar Aliyev mu daroval pozemok, na ktorom sa mohol začať stavať prvý a jediný rímsko-katolícky kostol. V máji 2012 slávil kresťania 5. výročie posvätenia kostola Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Xatai (časť Baku).

V Azerbajdžane žije viac ako 90 percent moslimov. Malá katolícka komunita žije takmer výlučne v hlavnom meste Baku. V celom Azerbajdžane je len jeden kostol a jedna kaplnka, kam môžu prichádzať na modlitbu a svätú omšu. V nedeľu sú v kostole tri sväté omše a po nich je katechizmus pre deti, pre pokrstených, pre nepokrstených, pre zahraničných po anglicky a pre domácich po rusky a azerbajdžansky. „Kňazi sú veľmi otvorení pre sväté spovede a pre rozhovory. Hľadajúci majú vždy možnosť nájsť odpovede na svoje otázky. Ťažké je to pre nich v tom, že ak sa dajú pokrstiť, v očiach moslimov sú prekliati. Zmeniť vieru je pre nich veľký problém,“ uzatvára Katka. Katolíci zo vzdialenejších kútov

krajiny to majú podstatne náročnejšie žiť sviatostným životom a rozvíjať svoju vieru.

CENTRUM MARYAM

Veronika z Čierneho Balogu ako učiteľka dejepisu a náboženstva mohla svoje vedomosti a bohaté skúsenosti využiť pri práci s deťmi a mládežou. Aj Katka je učiteľkou pre prvý stupeň a materskú školu. Pochádza z Liptovského Mikuláša a momentálne učí v materskej škole v Martine.

Dievčatá pracovali v Centre Maryam ponúkajúcom rôzne doučovacie kurzy. Viedli kurz tanca, doučovali ruský jazyk a matematiku, viedli kurz šikovných rúk, pomáhali pri príprave táborov, pri tvorbe programov pred sviatkami a pri rôznych voľnočasových aktivitách. V rámci projektu Adopcia na diaľku navštevovali chudobné rodiny.

„Hlavnou úlohou bolo žiť svoju vieru naplno, byť svedkami lásky Boha a dávať lásku ďalej, pomáhať saleziánom pri evanjelizácii, pri tvorbe programu a pri športoch,“ hovorí Katka.

RUŽE OD STARÉHO OTCA

Katku dojala návšteva jednej moslimskej rodiny, v ktorej pred rokom zomrel syn, manžel a otec troch malých detí. „Keď sme prišli, dievčatko práve vyfarbovalo matematický príklad v bubline. Priplichtila som sa k nej a vyfarbovali spolu. Bolo príjemne vrátiť sa v spomienkach k našim deťom do škôlky, ktoré sa za

KOSTOL NEPOŠKVRNENÉHO POČATIA PANNY MÁRIE V BAKU.

„MISIA JE PRÍLEŽITOSŤ, AKO ODPOVEDAŤ BOHU...“

nás každé ráno modlia. Neskôr sa k nám pridala jej starší brat. Smiali sa mi, že neviem správne vysloviť farby v azerbajdžanskom jazyku. Po dvore im behali kačky. Chlapček ich kfmil a jedno kačiatko mi priniesol, aby som mu podala niečo zelené. Dal mi ho do rúk a niečo mi po azerbajdžansky vysvetľoval. Bolo to smiešne, lebo som sa nechytala. A tak sme sa smiali a tešili sa, že aj keď si nerozumieme slovne, niekedy stačí gesto alebo úsmev očí a pochopenie sa dostaví. Jeho dedko nám podaroval krásne červené ruže, ktoré im rástli v záhrade. Keď som sedela pod stromom a svietilo na mňa slnko, priniesol záclonu, dal ju na strom a urobil mi tieň. Bol veľmi pozorný a milý. Ruky mal od oleja, lebo rodinu živí opravovaním áut. Pôsobil na mňa ustarostene a unavené. Musel uživiť svoju ženu, dcéru, nevestu, ktorá ovdovela a ostali traja drobci.

V moslimskej rodine sa žena venuje výchove detí a domácnosti, nesmie pracovať. Preto sa na muža kladú vysoké nároky, aby získal už pred svadbou vlastný byt a dobrú prácu, čo je veľmi ťažké. Žena pred svadbou by mala mať peniaze na zariadenie jednej izby v byte, napríklad kompletnej kuchyne.

Keď sme sa vracali z návštevy, išli sme preplneným metrom. Na jednej zastávke nastúpilo asi päťročné dievčatko, špinavé, otrhané, vystieralo ruku a žobralo. Keď prišlo ku mne, podala som mu ružu. Vzalo si ju,

ale pichlo sa na tŕni, tak som tŕne odstránila a podala ju naspäť. Vtedy sa dievčatku na tvári objavilo niečo, čo neviem opísať... Možno práve pre túto chvíľu boli darované ruže od dedka. Možno je to podobne aj s našimi darmi, ktoré dostávame od Boha, že si ich nemáme nechávať len pre seba, ale tešiť ľudí, ktorých stretneme. Som si istá, že to môžeme robiť hocikde, nielen na misiách v chudobnej krajine...“

MISIA – PRÍLEŽITOSŤ ZÍSKAŤ...

Veronika po mesačnej dovolenke na Slovensku znova odcestovala do Baku a pokračuje v misii. „Je to príležitosť, ako odpovedať Bohu, ktorý každého volá, realizovať Lásku, ktorú do neho vložil a pre ktorú ho stvoril. Je to možnosť obohatiť nielen životy iných ľudí, ale najmä ten svoj. Je to príležitosť získať veľa milostí pre seba a svojich drahých a priblížiť sa viac k Bohu. Dobrovoľníctvo v misii pomôže tým, ku ktorým ste poslaní, otvoriť oči: že nie všetko v živote musí byť za peniaze, že niekto dokáže robiť dobro a slúžiť aj nezištne,“ hovorí Veronika. Katka nám na otázku, prečo sa chce vrátiť do Azerbajdžanu odvetila: „Lebo som tam nechala kus svojho srdca. Priateľstvá, ktoré tam vznikli, mi pomohli dozrieť, pozrieť sa na svet z iného pohľadu, obohatili ma o veľa krásnych zážitkov.“ ■